

JAUNAIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS, KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

IZAUDZĒT LABU RAŽU

Pavasaris — dabas atjaunošanas laiks, bet zemkopjiem tas ir sarežģīts un atbildīgs darba periods, kad jāveido ražas. Kādas tās, sagaidāmas šogad? Viss atkarīgs no vairākiem faktoriem, un pirmām kārtām — cik kvalitatīvi izpildīti agrotehniskie noteikumu kompleksi sējā un augu kopšanā. Tas tad arī uzskatāms par intensīvo tehnoloģiju būtību.

Galvenais pavasara sējas uzdevums ir iegūt spēcīgu vienlaidus zelandi, tādēļ sēklas vienmērīgi jāievada augsnē un vienādā dziļumā, kāds nepieciešams attiecīgajai šķirnei. Ja mēs neievērojam šos noteikumus, tad sēklas sadīgst nevienmērīgi, līdz ar to nevienmērīgi attīstās un arī nogatavojas vēlu paši augi. Ja sēklas tikušas iestrādātās dziļi, tad tās uzgs vēlāk.

Augsni gatavo tā, lai sēklas atastos uz cieta pamata, kur vairāk mitruma nonāk no zemes dziļākajiem slāņiem, lai tiktu nosegta ar irdenas zemes slāni, lai sēklām varētu viegli piekļūt gaiss un asni vieglāk izsprauktos līdz dienas gaismai. Tātad, augsnes apstrādes tehnoloģijai un arī sējai jāatbilst šīm prasībām.

Katras kultūras ražība, ko mēs rēķinām no hektāra, atkarīga arī no katra auga individuālās produktivitātes. Augstākās produktivitātes, tas ir ražības sasniegšana sākas ar to, ka visi nepieciešamie labvēlīgie apstākļi jārada jau ar sēju. Tas ir, optimāli jāizvērtē augi pa visu platību uz lauka. Ja tie būs izvietoti pārāk blīvi, tuvu, nomāks viens otru, tad cerēto ražu izaudzēt nevarēs. Tad, ja augiem nodrošināti optimāli barošanas laukumi, tad vienlaicīgi ir panākts, ka tie ir labāk un vienmērīgi apgaismoti, tādēļ šādos apstākļos tiek nodrošināti optimāli foto-sintēzes apstākļi. Bez tam augi labāk pasargāti no saveldrēšanās. Ir vēl arī cita priekšrocība — šādos apstākļos kultūraugiem rodas lielākas konkurēšanas iespējas ar nezālēm, tie spējīgi nomākt daudzus veidus.

Laika faktoram, kā zināms, lauksaimniecībā, bet jo sevišķi pavasara sējas dienās, ir izšķiroša loma, tas ļoti stipri iespaido ražas. Ir jābūt straujos tempos, taču tas nekādi nav savienojams ar kvalitātes pazemināšanos — tai jābūt teicamai. Šie divi

faktori ir savstarpēji cieši saistīti un savstarpēji atkarīgi.

Sējas darbu augstas kvalitātes nodrošināšanu ieteicams regulēt ar attiecīgu samaksu par darbu. Materiālās ieinteresētības svīrām jādarbojas visās plāksnēs, kam ir kāds sakars ar augsnes gatavošanu un pašu sēju. Darba samaksa jānosaka atkarībā no tā, cik labi bijis apsēts, ko var redzēt, kad lauki sadīguši — cik biezi un vienādi ir sējumi, cik lielu ražu tie sola.

Jāatceras, ka meteoroloģiskie apstākļi, kas pagājušajā gadā bija grūti, sarežģīti, tomēr izrādījās labvēlīgi, lai kultūraugiem izveidotos spēcīgi ceri. Tādas garantijas šogad nav, tādēļ jo sevišķi vērtība ir jāvelta sējas kvalitātei, kam jābūt sevišķi augstā līmenī.

Bez šaubām, arī šogad ir objektīvi apstākļi, lai ražas nebūtu no sliktajām. Ziemāju kultūru lauki pārziemojuši labi, svarīgi bija savlaicīgi veikt citus darbus, kas paredzēti to veģetācijas turpmākajos posmos saskaņā ar audzēšanas intensīvās tehnoloģijas prasībām. Sējas cēliena darbi mūsu saimniecībā tiek labi nodrošināti ar mehanizācijas un materiālajiem resursiem — sēklām, mēslojumu, augu aizsardzības līdzekļiem.

Lai arī mēs atrodamies pietiekama mitruma zonā, taču tas jāizmanto ar apdomu, taupīgi, racionāli, jāveic pasākumi, lai to ilgāk saglabātu augsnē, jo, piemēram, maijā izjūtam deficītu.

Ar prieku gribu atzīmēt, ka agrofirmā izveidojies saliedēts un darba spējīgs kolektīvs, kurā daudz prasmīgu sava darba meistarību — Zotiks Balalajevs, Platons Leonovs, Ļevis Loginovs, Jāzeps Ūzulnieks, Roberts Skutelis, Jānis Pastars un daudzi citi. Viņu kolektīvu pastāvīgi papildina jauni spējīgi kadri, kuriem jārada tādi darba un sadzīves apstākļi, lai viņi var atrastīti savu radošo iniciatīvu atbilstoši tam, kā no mums prasā revolucionārās parkārtošanās laikmets. Te īpaša loma un atbildība gulstas uz vidējā posma vadītājiem, ražošanas iecirkņu priekšniekiem, viņu palīgiem, agronomisko un ekonomisko dienestu.

Konstantīns DAVIDENKO, republikas nopelniem bagātais agronomis

MEHANIZATORU SOCIĀLISTISKĀS SACENSĪBAS NOTEIKUMI

Rezultātus apkopo pēc sezonas noslēgšanas, ņemot vērā:

- maiņu normu izstrādi ar vienu traktoru,
- darbu kvalitāti,
- traktora un piekabes inventāra tehnisko stāvokli,
- mehanizatora darba disciplīnu.

Vietas nosaka atsevišķi katrā traktorū grupā.

Augsnes sagatavošanā

- trīs labākās vietas rīteņtraktoru grupā,
- trīs — kāpurķēžu grupā.

Minerālmēsļu iestrādē

- trīs labākās vietas rīteņtraktoru grupā.

Pavasara sējā

(graudaugi, kartupeļi, sakņaugi, kukurūza, lini)

- trīs pirmās vietas rīteņtraktoru un
- trīs vietas kāpurķēžu traktoru grupā.

Bez tam prēmijas tiek izmaksātas visiem mehanizatoriem, kuri piedalās augsnes gatavošanā un graudaugu kultūru sējā, ja viņi nedēļas laikā izpildījuši ne mazāk par 8 maiņu normām (augšnes gatavošanā sējai) un ne mazāk par 7 maiņu normām — ja strādājuši sējā, rēķinot vienu rubli par izpildīto maiņu normu.

Galīgie rezultāti tiks noteikti pēc sezonas darbu noslēguma. Pirmo triju vietu ieguvēji par darbu sezonā saņem agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» valdes, partijas, arodbiedrības un komjaunatnes komiteju piemiņas vimpeli un prēmijas:

- pirmā vieta — 60 rubļi,
- otrā — 55 rubļi,
- trešā — 35 rubļi.

Par izstrādes normu pārsniegšanu, savlaicīgi veiktu augsnes kultivēšanu un visu kultūru sēju, mehanizatoriem noteikta papildmaksā 50 procentu apmērā klāt pie pamatsmaksas.

Sacensības rezultāti tiks plaši atspoguļoti uzskatāmajā agitācijā.

* * *
Pavasara sējas laikam kolhozagrofirmas arodkomiteja uzņēmusies papildus rūpes. Saskaņojot ar kolhoza vadību, partijas un citām sabiedriskajām organizācijām, izstrādāti sociālistiskās sacensības noteikumi, saskaņā ar kuriem paredzēts aktivizēt traktoristu individuālo rosmi. Darba rezultātus apkoposim pēc tam, kad visi graudaugi un rušināmaugi būs iesēti un sadīguši, uzskatāmi parādīs darba kvalitāti. Pēc tradīcijas, uzskatīs arī saimniecības speciālistu un ražošanas iecirkņu priekšnieku domas, rezultātu apkopošanu un uzvarētāju noteikšanu izdara arodkomiteja kopā ar partijas komiteju. Šopavasara darbam ar skaitļiem mums piekomandēta ekonomiste normētāja Velta Zimele, tāpat visu varēs uzskaitīt un aprēķināt precīzi. Gribam tikai atgādināt mehanizatoriem un ražošanas iecirkņu priekšniekiem: lai mēs varētu operatīvi noteikt sacensības rezultātus, nepieciešams, lai laikā varētu saņemt ziņas, tāpat — laikā jānodod grāmatvedībā ceļazīmes.

To, ka sējas cēliens tiks aizvadīts organizēti, mums parādīja pirmās dienas. Darbs arī tagad rit efektīvi, strādājošo grupām uz lauka piegādā siltas pusdienas.

Tatjana GROMOVA, agrofirmas arodkomitejas priekšsēdētāja

PANORĀMA

Sējas tempi atjaunojas

Augstu izslaukumu meistarū tikšanās

21. aprīļa priekšpusdienā Preiļu kultūras namā notika līdz šim nepiedzīvots, taču ilgi gaidīts notikums — mehanizētās slaušanas meistarū augstu izslaukumu kluba dibināšanas sanāksme. Viegļās mašīnas un autobusi bija sabraukuši gandrīz no visām rajona saimniecībām, atskaidrot «Dubnu» un «Aglonu», kur pagaidām vēl nav neviena lopkopēja, kas izslauktu virs 4000 kilogramiem piena vidēji no govīm. Bet rajonā kopumā šādu slaucēju ir jau krietni pāri simtam.

Vislielākā delegācija bija ieradusies no mūsu kolhozagrofirmas «Krasnij Oktjabrj» — 32 lopkopējas, no tām desmit Latvijas brūno, pārējās melnraibo govju mehanizētās slaušanas meistares. Raibaļu slaucējām uzņemšanas noteikumi, dabiski, ir citi — jāiegūst ne mazāk kā 5500 kilogramu piena no katras govīm. Šie viņu augstie vidējie rādītāji ir tie, kas piena izslaukumu ziņā Preiļu rajonam republikas mērogā ļauj spēkoties ar daudzām ekonomiski spēcīgiem rajoniem un uzvarēt tos.

Kultūras nama zālē, kamēr tā pakāpeniski pildījās laudīm, sirsniņai

spēlēja Jersikas ciema lauku kapella. Rīta agrumā liela daļa no šeit sabraukušajām mehanizētās slaušanas meistarēm uzvilka darba virsvalkus un, kā vienmēr, naski un rūpīgi baroja govīm, darbojās ar slaušanas aparātiem, gādādamas, lai pilnās piena cisternas varētu izbaupt savā pierastajā maršrutā parastajā laikā. Bet pēc dažām stundām šeit, kultūras namā, svētdienīgi uzposušās, viņas atšķīrās no pārējiem uzaicinātajiem viesiem tikai ar savu īpašu svīnību nozīmīti — ziedīņu.

Rajona agrorūpnieciskās apvienības priekšsēdētāja vietnieks Alberts Eglītis, atklādams sanāksmi, teica, ka augstu izslaukumu meistarū klubā jau tagad var uzņemt vienu piektdaļu no visām rajona slaucējām. (Salīdzinājumam pieminēsim, ka no mūsu saimniecības — tieši otrādi — klubā vēl nevar uzņemt tikai mazāk par vienu piektdaļu slaucēju. Un, kas iespējams vienam, nav neiespējams arī citiem.)

Ar kluba nolikumu iepazīstināja rajona agrorūpnieciskās apvienības galvenā zootehniķe Helēna Veikšāne. Nobeigums 3. lpp.

Kā katru pavasari, arī šogad daba ar saviem untumiem cenšas bremzēt pavasara lauku darbus. Strauji tika uzņemti sējas tempi, šajās dienās, ja nebūtu uznācis aukstums, kura rezultātā dažas dienas pat zeme bija sasalusi, un virpuļoja sniegputenis,

mēs varētu ziņot par darbu ievirzīšanos otrajā pusē. Taču līdz pat šīs nedēļas vidum sējēji nespēja saņiegt pilnu trešdaļu no sava darba izpildes. Tagad atkal var turpināt, bet nu, lai apsētos optimālos terminos, tempi vēl vairāk jākāpina.

ATTĒLOS augšā: sējagregāti otrajā ražošanas iecirknī, kur par priekšnieku strādā Fjodors Gromovs, apstājas tikai uz to brīdi, kamēr ar autoiepildītāju atjauno sēklu krājumus sējmašīnu kastēs;

vienotā ritmā iecirknī rit arī akmeņu mehanizēta novākšana, kultivēšana un šķidro kompleksu mēsļu iestrāde, šo darbu, pats mēslojumu piedodot no bāzes Aglonā, veic Aleksandrs Gvozdevs ar traktoru T-150K.

Veidojas interesanti kontakti

Sāk veidoties lietišķie kontakti starp kolhozagrofīru «Krasnij Oktjabrj» un Čehoslovākijas agrokombinātu «Slušovice» — sociālistisku lauksaimnieciski rūpnieciska tipa kooperatīvu. Ļoti interesanta un pamācoša, ja salīdzinām ar kooperatīvu kustību mūsu valstī, ir šī veidojuma vēsture, par kuru nedaudz pastāstīšu.

Formējuma aizsākumi meklējami 1952. gadā. Tas bija laiks, kad Čehoslovākijā izvērtās lauksaimnieciskās ražošanas kolektīvizācija. Pēc četriem gadiem — 1956. gadā — šim kooperatīvam piederēja 119 hektāri aramzemes, tajā bija apvienojušies vairāk par 1700 zemniekiem. Šī saimniecība specializējās rudzu, miežu, kartupeļu, lopbarības kultūru audzēšanā, citiem vārdiem, bija īsti lauksaimnieciskas dabas uzņēmums.

Pirmie soli nebija no cerīgajiem, par to laiku daļrunīgu valodu runā ražošanas rādītāji. Graudaugu ražas no hektāra bija zemākas par 16 centneriem, piena bija izdevies

saražot 3,6 miljonus litru, bet galas realizācijas apjoms tikai nedaudz sniedzās pāri 500 tonnām.

Taču personīgo saimniecību apvienošanas kooperatīvā forma izrādījās perspektīva. Tiesa, stāvokļa uzlabošanu ļoti lielā mērā sekmēja tās pozitīvās pārmaiņas, kas šajā laikā iezīmējās visā republikas tautas saimniecībā. Bet nav noliedzams arī fakts, ka gadu no gada lauksaimniecības produkcijas ražošanas līmenis agrokombinātā «Slušovice» auga augumā un attīstījās. Piemēram, graudaugu ražības palielinājās līdz 22,4 centneriem 1961. gadā, bet pagājušajā, 1987. gadā, no katra sējuma hektāra te ievāca apmēram 67 centnerus. Šajos gados piena izslaukumi no govju attiecīgi no 1680 kilogramiem palielinājās līdz 6000 kilogramiem.

Agrokombināta sasniegumi kviešu un kukurūzas audzēšanā, piena ieguvē to ar pilnām tiesībām ierindo pasaulē labāko šo veidu lauksaimniecības produkcijas ražotāju vi-

dū. Lai arī joprojām lauksaimnieciskās ražošanas īpatsvars kopīgajā apjomā nepārsniedz 60 procentus. Preču vērtības izteiksmē ir šāda aina: 1986. gadā kopprodukcijas apjoms sastādīja 3020692000 čehoslovāku kronas, bet lauksaimnieciskās produkcijas kopvērtība bija 180187000 kronas. Tātad, atlikusi vai lielākā daļa veidota rūpnieciskās ražošanas ceļā, no dienestu un cita veida darbības ienākumiem. Vēl piebilstu, ka viens mūsu rublis līdzvērtīgs 10,4 čehoslovāku kronām.

Interesants bijis arī agrokombināta «Slušovice» nozaru struktūras veidošanās ceļš. Par vienu no vadošajām ar pilnām tiesībām var nosaukt lauksaimniecības mašīnu un iekārtas ražošanu, kuras kopprodukcijas apjoms sastāda apmēram vienu miljardu čehoslovāku kronu gadā, kas ir 30 procenti no rūpnieciskās ražošanas kopapjoma. Šajā agrokombinātā top mašīnas augsnes sagatavošanai, lielgabariņu agregāti siena un salmu

novākšanai, speciāli metāliski konteineri un c.

Bez tam augstā līmenī organizēta lopbarības komponentu ražošana, kuri uzlabo dzīvnieku augšanu, mazgabariņa ķīmiskās produkcijas izlaide, kas paredzēta augsnes mēslošanai un augu aizsardzībai. Agrokombināta uzņēmumi tirgū piegādā 35 veidu ķīmisko un biokīmisko produkciju par vienu miljardu čehoslovāku kronu. Dažus progresīvus herbicīdus, insekticīdus un augu aizsardzības materiālus ražo kopā ar vairākām aizrozeņu firmām sava iekšējā tirgus vajadzībām un eksportam.

Slušovices agrokombinātā ļoti veiksmīgi un efektīvi organizēta lauksaimniecisko izejvielu pārstrāde pārtikas produktos, īpaši piena un gaļas. Lielu interesi izraisa zinātniski tehniskais darbs piena lopu ganāmpulka produktivitātes celšanā, ieskaitot mūsdienīgas metodes embriju agrinās attīstības stadijā iegūšanu. Šajā jomā agrokombināts sadarbojas ar Austrijas, VFR, Kanādas un ASV firmām.

SEPP 42. sesijas lēmums par zinātniski tehnisko sadarbību un ražošanas kooperāciju, līgums, ko PSRS valdība noslēdza ar Čehoslovākijas

valdību 1986. gada 4. novembrī, ir droši pamati, uz kuriem tiek veidota sadarbība starp kolhozagrofīru «Krasnij Oktjabrj» un agrokombinātu «Slušovice». Mūsu aizrozeņu partnerus sevišķi interesē sadarbība lopkopības produkcijas ražošanas tālākas intensifikācijas un kompleksas mehanizācijas jautājumos, iespēja izveidot savstarpējus lauksaimniecības produktu pārstrādes uzņēmumus, tāpat arī kopīgu kombinētās lopbarības, koncentrātu, fermentu, olbaltumvielu un minerālvielu piedevu uzņēmumu celtniecību, kopīgu sistēmu izstrādi kartupeļu audzēšanā un pārstrādē, tāpat arī piena pārstrādē, kas balstītas uz augstāzīgu piena lopu ganāmpulku, ko savukārt iecerēts izkopēt, izmantojot embriju transplantāciju.

Noslēgumā piebilstu, ka tādu kopīgu saskares punktu, kas tiks radīti starp agrofīru «Krasnij Oktjabrj» un agrokombinātu «Slušovice» iespējams izveidot daudz. Tagad galvenais ir izstrādāt šīs sadarbības precīzu programmu.

Valērijs PETROVS,
agrofīras «Krasnij Oktjabrj» ZTI
centra vadītājs

Tas tālais maijs

Cilvēks ir kā koks — viņam nepieciešamas saknes. Stepē gan esot arī augi bez saknēm, kuri kūlenojot, uz kuru pusi vējš papūš, tos pat saucot par kūlenotājājiem. Iespējams, ka tā ir ļoti laba forma, kā pielāgoties bargiem dzīves apstākļiem, tikai velti šajos kūlenotājājos meklēt koka mierīgo spēku un pašcienu.

Bet kur un kā sakņojas cilvēks? Sveša zeme kļūst savējā, kad tajā ieguldīts tavs darbs, kad piepildās ar to saistītās biklās cerības, kad šajā zemē izegu tavi bērni un mazbērni. Citiem vārdiem, saknes cilvēkiem rodas nevis no tā, ko viņš saņēmis jaunajā zemē, bet no tā, ko pats tai atdeva.

Un kad šī zeme caur pašu darbu kļūst tuva, gribas zināt: bet kā te bija pirms manis? Kā agrāk šeit dzīvoja, strādāja, cieta un priecājās cilvēki.

Tikai kā uzzināt pagātni? Pagaidām vēl nav uzrakstīta mūsu kolhoza «Krasnij Oktjabrj» vēsture, kolhoza, kas izaudzis par vienu no bagātākajām lielsaimniecībām Latgalē. Taču, kamēr vēl dzīvi tie, kas, mēdz teikt, stāvējuši pie tās šūpuļa, mēs varam lūgt, lai pastāsta viņi.

Cilvēku, kurš dalījās ar mums atmiņās par 1941. gada Pirmo Maiju, kolhozā pazīst daudzi. Un ne jau tikai tie, kas reizē ar viņu pirms gadiem trīsdesmit cēla savas mājas šeit, Riebiņu centrā. Viņu pazīst arī kolhoznieki, jo viņa apkalpošanā tagad ir jau vairāk nekā 600 gāzes plīti. Tas ir gāzes atslēdznieks Grigorijs Stepanovs — Lielā Tēvijā kara veterāns, pirmais priekšsēdētājs kolhozā «Mūsu Dzimtene», kas 1949. gadā tika nodibināts mūsu pašreizējā agrogiganta teritorijas nelielā daļiņā.

Paklausīsimies viņa stāstījumu.

— 1941. gadā man bija 15 gadu, un es tēpat Riebiņos, vecajā muižas ēkā, kur bija skola, apmeklēju 4. klasi. Mūsdienās ceturtklasniekam tas būtu pārlieku solīds vecums, bet toreiz es nemaz nebiju izņēmums. Tad taču liela daļa Latgales bērnu, tāpat kā es, gāja par ganiem pie saimniekiem. Sāka aprīlī, bet beidza novembrī, un mācībām atlika tikai ziemas mēneši. Mans tēvs nomira, kad biju piecus gadus vecs, tāpēc arī man agri bija jāsāk sev maize pie svešiem pelnīt.

Mūsu sādza Kostjuki bija nabadzīga. Atceros to priecīgo pacēlumu, ko atnesa padomju varas atjaunošana 1940. gadā. Daudziem piešķīra govī, zirgu. Sādžas organizējās sarkanie stūrīši. Mūsu apkārtnē tie bija Kaušas, Kalna Randaros, Riebiņos. Mūsu sādza sarkanais stūrītis bija iekārtots Artemija Balalajeva mājā, un darbu tajā organizēja Agurjans Harlamovs. Vakaros te pulcējās dažādu paaudžu cilvēki — jauni un veci — klausījās radio, apsprieda jaunumus, dziedāja dziesmas, spēlēja ermonikas, dejoja. Te notika arī gatavošanās Pirmā Maija svinībām.

Visi sapulcējās uz laukuma Riebiņu centrā. No skolas atnāca dziesmoja skolēnu kolonna, kopējā ierindā nostājās ugunsdzēsēji formas tērpos. Sākās mītiņš. Atceros mūsu skolas direktora Apšenieka runu. Viņš stāstīja par starptautisko stāvokli, par mūsu šodienas sasniegumiem un nākotnes iecerēm, bet par kara draudiem viņa runā nebija ne vārda.

Pēc mītiņa izgājām demonstrācijā cauri visam Riebiņu miestīņam līdz Dakaru sādžai un atpakaļ, bet pēc tam jau izklīdām pa mājām. Vakarā pie Artemija Maksimoviča mūsu sarkanajā stūrītī sapulcējāmies svinēt Pirmo Maiju. Manā dzīvē vairs nav bijis tik gaišu un laimīgu Maija svētku. Toreiz cilvēki prata priecāties, atpūsties...

Bet tad — karš. Un pēc pusotra gada gaišo svētku vieta kļuva par traģēdijas vietu. Balalajeva mājās bija paslēpts sarkanarmietis. Pusaudzīm Grišam Stepanovam, kuru visi nu jau ilgus gadus goddevīgi sauc par Grigoriju Ivanoviču, uz visu mūžu palicis atmiņā, kā ar dzeloņstieplēm sasaitēja un aizveda uz Riebiņiem trīspadsmit sādžas vīrus, kurus 1942. gada 12. oktobra vakarā pārsteidza aizsargi, kā nošāva jauno padomju karavīru. Pēc divām dienām viņu tomēr atļāva apbedīt.

Tāda ir dzīve — prieks tajā mijas ar sērām. Un uz šīs zemes, kas kļuvusi vai kļūst tuva un dārga daudzu tautību cilvēkiem, palikušas gan mūsu asaras, gan mūsu sviedri, gan mūsu asinis. Un mūsu kopīgais solidarais darbs to stiprina, darīdams skaistu un bagātu.

M. AUSTRUMA.

MŪSU AKTĪVIE 5. MAIJS — PRESĒS DIENA PALĪGI

Aprīlī pirmais gads, kopš Preiļu pilsētas un Riebiņu, kā arī vairāku citu ciemu pastniekiem sestdienās jānes smagākas somas, kopš rajona centra un Līvānu pilsētas «Preses apvienības» kioskos parādās laikraksts krievu un latviešu valodās, kuram tradicionālajā vietā zem virsraksta lasām: «Agrofīras «Krasnij Oktjabrj» partijas, arodbiedrības un komjaunatnes komiteju un administrācijas orgāns». Šis ir 53. numurs.

Viens gads — tas nav daudz. Tas ir sevis pārbaudīšanas, sevis atklāšanas, savas auditorijas iepazīšanas laiks. Mūsu laikraksts «Jaunais Ceļš» ir pirmais, ko sāka izdot jaunie lauksaimnieciskie un rūpnieciskie veidojumi — agrofīras, pirmā lauksaimnieciska tipa lieltirāžas avīze, kas sāka iznākt republikā — tagad tai pievienojusies jau arī citi izdevumi. Mūsu zonā Daugavpils tipogrāfijā, kur saliek un iespiež šo laikrakstu, «satikāmies» ar diviem lieltirāžas izdevumiem, kuri sākuši iznākt agrāk — vispārējās celtniecības tresta laikrakstu «Celtņiks» un ķīmiskās šķiedras kombināta «Par Komunistisko Darbu», montāžas un iespiešanas ceļos «nostajamies līdzās» arī visiem mūsu zonas rajonu laikrakstiem.

Vēl var piebilst, ka no visiem tagadējiem lieltirāžas izdevumiem [ar 1. Maiju sāk iznākt arī Daugavpils nodalās dzelzceļnieku avīze «Lokomotīve» — apsveicam!], mūsu «Jaunais Ceļš» ir vienīgais, kurš iznāk reizi nedēļā. Tam ir savas priekšrocības: operatīvāk varam sniegt informāciju lasītājiem, atsaukties uz viņu vēstulēm un ierosinājumiem. Atsauksmes, ko saņemam no Rēzeknes, Jēkabpils, Daugavpils un citu kaimiņu rajoniem, liecina, ka laikraksts pazīstams tālu aiz agrofīras robežām. Tas, protams, nonāk bibliotēkās Maskavā un Rīgā, arhīvos, arī ārpus mūsu zemes robežām — vistālākais mūsu oficiālais adresāts ir Čehoslovākijas Govaldovā, kur atrodas Slušovices agrokombināta administratīvais centrs.

Gadu ilgajā savā gaitā laikraksts

atradis ne tikai vairāk par diviem tūkstošiem domubiedru, kuri to pasūtīja, bet arī daudz atbalstītāju — tie ir mūsu autori. Par to, ka pie «Jaunā Ceļa» lasītāji jau pieraduši un gaida iznākšanu, liecina zvani uz redakciju, ja pastnieks kādreiz aizkavējis vai izdevums laikā nav nonācis kioskā. Liecina arī aizvien augoša rakstītāju atsauce, sūtīt savas korespondences.

Pirmie uz mūsu laikraksta iznākšanu atsaucās līvāniecis L. Vīksna, atsūtot humoristiskus aforismus un dabas tēlojumus, J. Silickis — korespondents no rajona laikraksta «Leņina Karogs», Preiļu gāzes saimniecības galvenais inženieris, mednieks un dabas draugs J. Zarāns, sakaru darbinieks E. Dzenis un citi.

Laikrakstam izveidojusies radoša un stabila sadarbība ar daudziem rajona iestāžu atbildīgajiem darbiniekiem, kolhozagrofīras speciālistiem un vadošajiem darbiniekiem. Šajā Preses svētku priekšvakarā starp aktīvākajiem laikraksta palīgiem jānosauc sporta metodiķi šoferi J. Belousovu, melioratoru B. Kivlenieku, galveno zootehniķi I. Norkārki, ciltslietu zootehniķi J. Korotkovu, kolhoza «Krasnij Oktjabrj» I. ražošanas iecirkņa priekšnieku V. Adamoviču, siera rūpniecības darbinieku A. Veiguli un citus.

Pirms gada ar laikraksta izdošanu nodarbojās viens pats redaktors, tagad štati dubultojusies. Kolhozagrofīrā ieradies strādāt arī trešais LPSR Žurnālistu savienības biedrs, tagad žurnāls ir jau arī sava pirmorganizācija, tā sakot, tieša izeja uz republikas orgāniem.

Savas pastāvēšanas otrajā gadā laikraksts iesolo ar daudz lielāku pārliecību, lielākām iecerēm. Izteikusi piekrišanu ar mums sadarboties jauni spēki, paplašinām ģeogrāfiju, ieviešam jaunus pastāvīgus rubrikas, lielāka vēriba tiks pievērsta pirmrindas pieredzes propagandai, aktualitātēm, agrorūpnieciskā kompleksa darba ikdienai. Turpināsim arī aizsāktās līnijas.

Riebiņu ciema bibliotēkā nodibināts jauno grāmatu draugu klubs. Tā devīze: «Diena, kas pavadīta bez grāmatu lasīšanas, ir pavadīta veltīgi».

Šis skolēnu interešu klubs darbojas jau trīs mēnešus. Tajā iesaistījušies Riebiņu vidusskolas 3.b klases audzēkņi (klases audzinātāja Alla Agafonova). Nodarbības notiek vienu reizi mēnesī. Ir izstrādāti kluba statūti, ievēlēts štābs. Kluba mērķis — iemācīt cienīt grāmatu tajā ieguldīto garīgo vērtību dēļ, saudzīgi pret to izturēties, ar grāmatas palīdzību audzināt bērnos mīlestību pret Dzimteni, pret savu dzimto novadu.

Uzņemšana kluba biedros noritēja ļoti svinīgi. Uz atklāšanu bija ieradusies un bērnu sveica Riebiņu ciema padomes izpildkomitejas priekšsēdētāja Aina Tumašova un 3.b klases audzinātāja Alla Agafonova. Visi skolēni saņēma abonementlīgumus uz kluba nodarbībām, piemiņas balvu. Visiem patika literārā montāža par grāmatu, tās nozīmi cilvēka dzīvē.

Aizvadītajās kluba nodarbībās noritējušas pārrunas «Kāpēc cilvēki nespēj dzīvot bez grāmatām» un «Ceļabiedrs, padomdevējs un

draugs». Bērni aktīvi iesaistījās Arkādija Gaidara darbu apspriešanā. Ar sevišķi lielu interesi visi runāja par populāro garstāstu «Tīmurs un viņa komanda».

Kluba biedri ne tikai uzzina kaut ko jaunu par grāmatām, par iemīļotajiem rakstniekiem, bet arī paši aktīvi piedalās nodarbību sagatavošanā. Viņi mācās dzejoļus, deklamē tos biedriem, ilustrē izlasīto. Visi ar lielu aizrautību piedalījās zīmējumu konkursā par stāstu «Tīmurs un viņa komanda». Cik daudz izdomas, izteiles viņi parādīja! Katrs citādk bija ieraudzījis Arkādija Gaidara pasauli, zīmējumos interesanti atspoguļojot savus priekšstatus gan par pozitīvajiem, gan negatīvajiem tēliem.

Savu klubu mēs esam nosaukuši par «Avotiņu». Pagaidām tas ir vēl mazs kā dzidra urdzīņa, kas plūst no burbuļo no avotiņa, un man gribas ticēt, ka no mūsu «Avotiņa» izaugs varena straume dzīvai, patiesai interesei par grāmatu.

Alevtina KRASNOPIJEROVA,
jauno grāmatu draugu kluba
«Avotiņš» vadītāja

Athēla: kluba «Avotiņš» biedri un padomdevēji.

V. STEPANOVA foto.

«Avotiņš» — grāmatu draugu klubs

Augstu izslaukumu meistaru tikšanās

Sākums 1. lappusei

Uzņem tikai tos lopkopējus, kas nostrādājuši par mehanizētās slaušanas meistariem ne mazāk kā divus gadus. Darbs tiks organizēts četrās sekcijās — seštūkstošnieču, piektūkstošnieču, četrūkstošnieču un jauno lopkopēju sekcijā, kuras gadu cenzs — 30. Kluba Goda grāmatā tiks ierakstīti tie cilvēki, kas nostrādājuši par slaucēju 20 un vairāk gadus un izslauc pāri par 5000 kilogramu no katras Latvijas brūnās, 6000 kilogramu — no melnraibās un 6500 kilogramu piena no katras importa melnraibās govīs.

Augstu izslaukumu meistaru kluba biedriem ir tiesības uz ārpuskārtas medicīnisko palīdzību un sadzīves pakalpojumiem, bez maksas apmeklēt visus rajona pašdarbības koncertus, kā arī bez rindas iegādāties divas biļetes uz visām viesīzrādēm un citiem kultūras un sporta pasākumiem.

Tie mehanizētās slaušanas meistari, kuru darbs atbilst nolikuma prasībām, reizē ar kluba biedru apliecinību saņēma vērtīgu dāvanu, ziedus, un lauku kapella viņiem nospēlēja tušu.

Par seštūkstošnieču sekcijas priekšsēdētāju ievēlēja mūsu Duntīšku fermas slaucēju Antonīnu Stepanovu. Piektūkstošnieču priekšgalā Raiņa kolhoza pārstāve Anna Aleksandrovīča, bet četrūkstošniekiem īpaši laimējies, jo šo vislielāko sekciju vadīs Oskalna kolhoza mehanizētās slaušanas meistars Vitālijs Upenieks, tāpat viens no retajiem stiprā dzimuma pārstāviem, kas uzņēmis grūto slaucēja darbu. Arī jauno lopkopēju sekcijas priekšsēdētāja ir oškalniete Vēsma Ciša.

Apbrīnojamā vienprātībā visi ievēlēja kluba prezidentu, šo godu piešķirot mūsu kolhozagrofirms Leinišku fermas slaucējai republikas Valsts prēmijas laureātei Valentīnai Sidorovai. Kluba amatpersonu pilnvaras ilgst divus gadus.

Jaunnodibinātā kluba biedrus un vadību sveica partijas Preiļu rajona komitejas pirmais sekretārs Viktors Solovjovs, aprorūpnieciskā kompleksa darbinieku arodbiedrības rajona komitejas priekšsēdētāja Marija Federova un piena pārstrādātāju — mūsu kolhozagrofirms siera rūpnīcas pārstāve, laboratorijas vadītāja Valentīna Deksne.

Tika nolemts, ka kluba otra kopējā sēde organizējama mūsu kolhozagrofirmā nākamā gada aprīlī vai martā. Bet līdz tam laikam jāizdomā skanīgs nosaukums un izteiksmīga emblēma, paturot prātā, ka augstu izslaukumu meistaru klubam mērķis ir popularizēt pirmindas pieredzi, rosināt sociālistisko sacenšību.

Sanāksmes dalībnieki silti uzņēma Ļeņina komjaunatnes Valsts jaunatnes teātra aktieru koncertu, ko veidoja Rūdolfa Blaumaņa humoristiskie sacerējumi un Andreja Laukmaņa dziesmas.

M. GEKIŠA

AGROFIRMAS JAUNUMI DZĪVĀ VIETĀ

otrā lielākajā mūsu republikas pilsētā — Daugavpilī — Ļeņina ielā 1. Maija svētku priekšvakarā durvis vēra jauns veikals.

Daudzie pilsētnieki, kas diendienā iegriežas šajā dzīvākajā un vienā no skaistākajām ielām, kas no dzelzceļa stacijas kā tasini nostiepta lente aizsteidzas uz pilsētas centrālo laukumu un tālāk Daugavas krastmalu, ievēroja: kādreizējās aptiekas telpās, kuras bija iekonservētas, katru rītu ierodas cilvēki un sāk atsvaidzināt, uzpost. Drīz varēja pamantīt, ka arī ārpusē iegūst rožainu krāsu. Bet tad parādījās leņķi uzraksti: «Agrofirma «Krasnij Oktjabrj», «Pārtika», mazāks virs ieejas — «Ziedi». Nu bija skaidrs, ka te savus ražojumus gatavoja pārdojot kolhozagrofirma, kas izveidojusies kaimiņos — Preiļu rajonā. Atlika tikai gaidīt, kad šis veikals vērs durvis un kas tajā būs atradams.

Tas notika 1. Maija svētku priekšvakarā.

Pirmie apmeklētāji, kuru bija sapulcējies krietns pulks, jo vēsts par jaunā veikala atklāšanu bija izplatījusies tālu pa visu pilsētu, ar interesi un cerībām vēroja skatlogus, kur bija uzzīmēta gotiņa, siers un citi labumi. Un notika kā teikts parunā — «Kas uz izkārtnes, tas arī veikalā». Tur bija iecienītas konfektes «Gotiņa», šerbeti, siers «Baltija», sviests fasējumā, kartupeļu sausa ciete, desu izstrādājumi, un citi produkti, ziedi, kas izaudzēti kolhozagrofirms siltumnīcā. Visu uzmanību pirmām kārtām piesaistīja «Gotiņas» un tās preces, ko citos veikalos pilsētā var redzēt retāk, vai arī nav.

Tie, kuri nogaršoja firmas ražojumus, atzina, ka, lai arī nedaudz dārgāki par pērkamiem valsts tirdzniecības tīklā, toties svaigāki un garšīgāki.

Firma garantē kvalitāti — pārtikas produkti un ziedi veikalā realizācijai tiks piegādāti katru dienu. Asortiments palielināsies. Forsētos tempos

Preiļos pie siera rūpnīcas ceļ konditorejas izstrādājumu cehu ar lielu jaudu, darba sezonai gatavojas jaunais ceļš cietes rūpnīcā, kur ražos kartupeļu biezeņa pārslas — čipsus. Šogad pat jaunā veikala plauktos parādīsies saldumi ar riekstiem, čipsi no šī gada kartupeļu ražas. Firma tāpat realizēs linsēklas un rapša eļļu, maizi un tās izstrādājumus — visas šīs ražotnes ir izbūvēs un iekārtas montāžas, vai celtniecības stadijās.

Par to, ka veikals Daugavpilī iemantos piekrišanu ne tikai ar lepnām izkārtņēm un logu vitrīnām, liecina veikala panākumi firmas ciematā Riebiņos, kur kolhoznieki iegādājās tos pašus produktus.

Lielā pilsētā un tieši Ļeņina ielā, kur atrodas mūsu firmas veikals, daudz konkurentu, taču arī pagaidām visjaunākais tirdzniecības uzņēmums jau ar pirmajām dienām pierādījis savu konkurentspēju.

Juris KAUŠA

ATZĪSTAMI PANĀKUMI LIELFERMĀM

Mūsu republikā lauku saimniecības ap 240 lielmām, ko sauc par pienu lopkopības kompleksiem. Visjaunākā no šī tipa fermām ir kolhoza «Uzvara» Ventspils rajonā, kas nodota ekspluatācijā pērnā, un visvecākās — vairākas fermas, kas darba ierindā republikas saimniecības stājušās 1974. gadā. Gadu vēlāk uzbūvēta Aizupiešu lielferma mūsu saimniecībā, kā arī M. Gorkija kolhoza, Rudzātu padomju saimniecības un kolhoza «Dubna» lielfermas.

Latvijas PSR Valsts agrorūpnieciskās komitejas republikāniskais dispečerdienests katru mēnesi izdo divus biļetenu, kurā atspoguļo svarīgākos šo lopu novietņu darba rezultātus. Tos apkopo divās grupās, no kurām pirmajā izdalītas labākās un modernās lielfermas, kas pieder zinātniskās pētniecības, bāzes saimniecībām, agrofirmām un agrokombinātiem, otrajā grupā — pārējiem republikas kolhoziem un padomju saimniecībām.

Šā gada pirmā ceturkšņa divos mēnešos republikā pirmajā vietā stabili izvirzījusies mūsu agrofirms lielferma «Progress» ar vidējo piena izslaukumu no govīs 1029 kilogrami un kāpinājumu, salīdzinot ar 1987. gadu, 202 kilogramu apjomā. Tuvākais kaimiņš ar 923 kilogramu lielu izslaukumu no govīs ir Tukuma rajona Jaunpils lopkopības izmēģinājumu saimniecība, klasiskajā trešajā vietā izslaukumos ierindojas Rīgas rajona Adažu agrofirms «Briljanti». Izslaukumu kāpināšanā otrie aiz mums ir Talsu rajona Laidzes sovhoztehnikums — pieaugums 109 kilogrami, trešie — Ventspils rajona Piltenes kolhozs.

Cienīgā līmenī nostājusies arī mūsu Latvijas brūno lopu lielferma Aizupiešos, kur 1. ceturkšņa 2 mēnešos no govīs iegūts vidēji pa 681 kilogramam, izslaukums kāpināts, salīdzinot ar pagājušo gadu, par

46 kilogramiem. Te tikai viens mīnuss — par 167 kilogramiem atpaliek no saimniecības vidējiem izslaukumiem. Aizupiešu lielferma dispečerdienesta pārskatā ieņēmusi 12. vietu starp Rīgas rajona agrokombinātu «Padomju Latvija» un Dobeles selekcijas un izmēģinājumu staciju.

Vēl var piezīmēt, ka abās mūsu lielfermās ražotais piens viss ieskaitīts pirmajā šķirā, ka «Progress» ir zināma «pārapdzīvotība» — tas nokomplektēts 127 procentu apjomā, bet Aizupiešos vēl divi procenti brīvu vietu — pamaz telšu.

Pirmajā saimniecību grupā ir pieci desmiti lielfermu, tāpat, arī Aizupiešu kolektīva panākumi ir labi. Tikai, kā mēdz teikt, tā turēt arī tālāk. Cerams, ka gada sākumā uzņemtais temps nemazināsies, ka mūsu svarīgāko fermu kolektīvi arī pirmā ceturkšņa noslēdzosajā mēnesī martā (par to nav ziņu) būs strādājuši tikpat labi.

Republikas kolhozu un padomju saimniecību 186 lielfermu konkurencē mūsu rajona pārstāves ieņēma šādas vietas: 72. — M. Gorkija kolhoza, 108. — Kirova kolhoza, 129. — kolhoza «Dzintars», 160. — Vārkavas kolhoza, 165. — Rudzātu padomju saimniecības un 180. — kolhoza «Dubna» lielfermas.

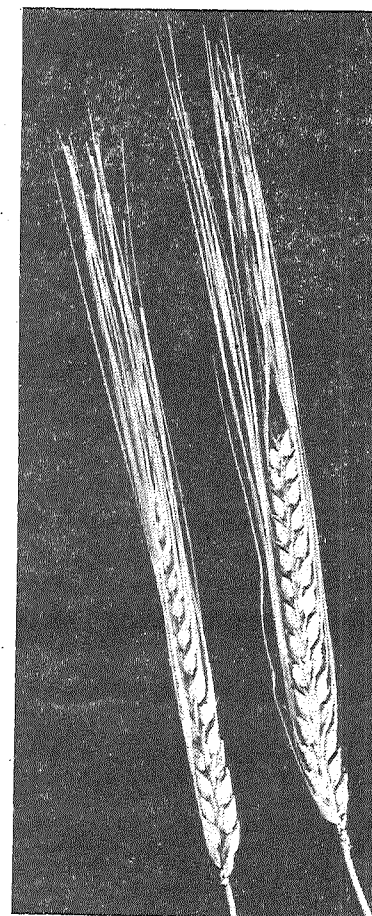
Ražīga miežu šķirne «Abava»

Mieži «Abava» izveidoti Stendes selekcijas un izmēģinājumu stacijā, krustojot «Mari», «Elsa» un «Domen», veicot sekojošu individuālo izlasi.

Šķirne ir vidēji vēla, stiebrs — vidēji augsts (82-100 centimetri); veldres izturīga (4-5 pēc piecu ballu skalas). Vārpa gara — 8,5 centimetri, viegli nolūkusi, vidēji blīva, graudu skaits — 20-24. Tie pagarināti, lieli, izlīdzināti. 1000 graudu masa ir 45-53 gramu, olbaltumvielu saturs 10,5-13,5 procenti. Piemērota alus rūpniecībai (ekstraktvielu saturs 78-81 procenti). Lauka apstākļos neinficējas ar putojošo melnplauku.

Stendes selekcijas un izmēģinājumu stacijā šķirņu salīdzinājumos deva 48,3 centneru lielu graudu ražu no hektāra (standarts «Nadja» — 47,6 cnt), saimniecības sējumos 60 ha platībā — 45,2 centnerus no hektāra. Šķirņu salīdzināšanas iecirkņos vidējā raža 45,4 centneri, kamēr visizplatītākajai šķirnei «Maja» — 37,7 centneri graudu no hektāra.

«Abava» piemīt liels agroekoloģiskais plastiskums. Pārsniedz tādu standartu kā «Maskavas 121», «Elgina», «Nutans 244» un citu šķirņu ražas. Tā rajonēta ne tikai mūsu republikā, bet arī Ukrainas PSR Čerņigovas un Ivanofrankovskas apgabalos.

Dārzkopēja kalendārs

Agronoms J. Jirgensons ieteic maijā sēt un stādīt: svētdien, 1. maijā, — zirņus, agros kartupeļus, dārzeņu un ziedu stādus, galviņkāpostu stādus, pirmdien, 2. maijā, — cūku pupas, pupiņas, bietes, burkānus, redīsus, otrdien, 3. maijā, — bietes, burkānus, redīsus, trešdien, 4. maijā, — visus sakņaugus, sīpolus, zirņus, gurķus, ceturtdien, 5. maijā, — kartupeļus, gurķus, piektdien, 6. maijā, — kartupeļus, sestdien, 7. maijā, — kartupeļus, sīpolus, piektdien, 13. maijā, — sīpolus, sestdien, 14. maijā, — sīpolus, svētdien, 15. maijā, — burkānus un citus sakņaugus, otrdien, 17. maijā, — kartupeļus, trešdien, 18. maijā, — kartupeļus, ceturtdien, 19. maijā, — rutkus, piektdien, 20. maijā, — gurķus, kirbju stādus, sestdien, 28. maijā, — kāpostu un citu dārzeņu stādus, otrdien, 31. maijā, — ziedu, kāpostu un citu dārzeņu stādus, sakņaugus. Tukšās dienas: 8., 9., 10., 11., 12., 16., 21., 22., 23., 24., 25., 26., 27., 29., 30. maijs.

Jūnijā

otrdien, 7. jūnijā, — zirņus, pupiņas, sestdien, 11. jūnijā, — visus sakņaugus, galviņkāpostu stādus, svētdien, 12. jūnijā, — visus sakņaugus, galviņkāpostu stādus. Tukšās dienas: 1., 2., 3., 4., 5., 6., 8., 9., 10. jūnijs.

Gatavojoties pavasara darbiem, daudz raizu sagādāja kartupeļu pārlasīšana. Bija bažas, ka nelabvēlīgo laika apstākļu dēļ pagājušajā rudenī, kad tie tika vākti un iezīti stīpās, varēja rasties daudz zudumu. Pārlasīšanā centīgi strādāja kolhoznieces pašas (attēlā), viņām palīdzēja talcinieki, un nu

SPORTS

Tradīcija turpinās

Agrāk, spēlējot kolhozu un padomju saimniecību grupā, mūsu vīriešu un sieviešu volejbola komandas rajona sacensībās deviņus pēdējos gadus pēc kārtas cīnījās tikai par uzvaru.

Arī šogad, kad BAFSB «Daugava» padome kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj» fizikultūras kolektīvu ieskaitīja to organizāciju grupā, kurās strādā virs 500 cilvēku, mūsu volejbolisti turpina savu veco, labo tradīciju.

Uz rajona sacensībām volejbolā Līvānu 2. vidusskolas jaunajā sporta zālē ieradās trīs sieviešu komandas — Līvānu eksperimentālās, biokīmiskās un eksperimentālās kolektīvu grupas, kā arī mūsu kolhozagrofirms komanda. Mūsu sievietes ar rezultātu 2:0 uzvarēja abas savas sāncenses, izcīnīt pirmo vietu un ceļojošo kausu. Šo uzvaru kalīdzēja: Zoja Piskunova — kapteine, Janīna Pauniņa, Jadvīga Belousova, Nina Rumova, Terēza Dinnika, Ludmila Prokofjeva, Ina Limane un Alla Vaismane.

Vīriešiem sacensības noritēja Līvānu 1. vidusskolas sporta zālē un tajās piedalījās sešas volejbolistu komandas, kuras sadalīja divās apakšgrupās, pa trim katrā. Mūsu komanda startēja pirmajā apakšgrupā kopā ar Līvānu stikla fabrikas un LEKKR komandām. Puiši uzvarēja savus partnerus un kvalificējās pusfinālam.

Pusfināla rezultāti: «Krasnij Oktjabrj» — LEBR — 2:0; LEKKR — «Lauktehnika» — 1:2.

Finālā cīņā par trešo un ceturto vietu tikās LEKKR un LEBR. Ar rezultātu 2:0 uzvarēja LEKKR, atstājot LEBR komandu ceturtajā vietā.

Par pirmo un otro vietu spēkiem mērojās mūsu un «Lauktehnika» komanda. Savu līdzjutēju — meiteņu — dedzīgi atbalstītiem, mūsu vīriešiem izdevās izcīnīt uzvaru un līdz ar to arī pirmo vietu un ceļojošo kausu. Uzvarētāju komandā spēlēja: Jāzeps Šņepsts — kapteinis, Boleslavs Kivlenieks, Ilmārs Meluškāns, Voldemārs Meluškāns, Leonīds Valdonis, Egils Ukstiņš, Juris Kodors un Aleksandrs Ribickis.

Malači, tā turpināt tālāk!

Jānis BELOUSOVS,
sporta metodīķis

ATTĒLĀ: kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj» sieviešu volejbola komanda pēc uzvaras.

Boleslava KIVLENIEKA foto

INTERESANTO FAKTU PASAULĒ

Apsūdzība... cukuram

Fakti liecina, ka cukuru cilvēce zinājusi jau pirms divarpustuksimītiem gadu. Zināms arī, ka Maķedonijas Aleksandra karavīri, atgriezušies no Indijas, stāstījuši, ka ļaudis tur mieloties ar medu, bet nevis to, ko bites sanesušas. Domājams, ka tā bijusi neatīrīta cukurniedru sula.

Sākumā cukura cena bija augsta. XVI gadsimtā tā bijusi vienāda ar iķru cenu. Attīstoties cukura rūpniecībai, tas kļuva aizvien lētāks, bet pieprasījums augs. Un patiešām — pats garšīgs, uzlabo citu pārtikas produktu garšu. Rafinētais no ķīmijas viedokļa ir vistīrākais — vairāk par 99,75 procentiem saharozes.

Izrādās, šī lielā tīrība slēpj sevī arī daudz ļaunuma, īpaši, ja dienā tiek izlietots vairāk par 50 gramiem rafinētā cukura. «Tīrs, balts un nāvi nesošs» — tā savu grāmatu nosaucis angļu dietologs D. Judkins. Pēc viņa domām, ja kādam citam pārtikas produktam būtu tikai daļa no cukura negatīvajām īpašībām, tas sen būtu aizliegts. Amerikāņu dietoloģijas speciālisti A. Hofers un M. Volkers apgalvo, ka rafinētais cukurs attīsta tikpat bīstamu ieradumu kā narkotiskās vielas. Vienīgā atšķirība no heroīna esot tā, ka lietojam...bez injekcijas, ka to vieglāk iegādāties un neuzskata par sociālu ļaunumu. Tiesa gan — amerikāņu zinātnieku tēzes

pēdējo daļu, pieaugot spirtoto dzērienu mājražošanai, nākas precizēt: kļuvis arī par sociālo ļaunumu!

Kur tad slēpjas baltā cukura ļaunums?

Cilvēka organisms daudzu tūkstošu gadu evolūcijas ceļā pieradis pie līdzsvara: ja kādu barības vielu sāk saņemt par daudz vai otrādi — par maz, tiek traucēta orgānu saskaņota darbība. Pēdējā laikā attīstītās valstīs plaši izplatījusies cukurslimība. Pēc zinātnieku domām, viens no galvenajiem vaininiekiem ir cukurs un citi saldumi, ar ko mēs sasirgstam jau agrā bērnībā.

Tātad, mūsu veselības ienaidnieks ir kā būtu zināms. Bet vai ar to pietiek, lai atteiktos no «gadsimtu tradīcijas»? Zināt vien ir par maz, vēl jābūt apveltītam arī ar stingru raksturu. Vai visiem tāds ir? Tad jau neviens nelietotu arī alkoholu un narkotiskās vielas.

Izeju meklē medīķi. Pat arī rūpnieki, ierastos dzērienus un ēdienus aizstājot ar citiem. Piemēram, Čehoslovākijā un Vācijas Federatīvajā Republikā lielos daudzumos ražo alu, ko iedzēruši, šoferi droši var sēsties pie stūres — tas attīrīts no alkohola...

Ne mazums mēģinājumu bijis atrast arī baltā cukura aizvietošanu. Daudz tika cerēts uz ābolu pārstrādes at-

lieku izmantošanu un cukurbiešu pulveri, taču tad nāktos pārkārtot visu rūpniecību. Turklāt arī pieprasījums pēc šāda pulvera bija niecīgs — esam taču pieraduši pie cukura. Varbūt tagad kas mainīsies — cīnīties pret alkoholismu, nošausim divus zaķus uzreiz?

Pamats šādai pārdošanai hipotēzei ir: PSRS Zinātņu akadēmijas Tālo Austrumu nodaļas Jūras bioloģijas institūta, kur par fizioloģijas un farmakoloģijas nodaļas vadītāju strādā profesors I. Brehmans, jau sen pierādīts, ka baltā cukura vietā jālieto... neatīrīts jeb dzeltenais cukurs. Tas pats, ko lieto daudzu Āzijas un Āfrikas valstu iedzīvotāji.

Interesants fakts: Dienvidāfrikā, kur ir milzīgas cukurniedru plantācijas, cirtēji ēd augu garšīgās daļas, un tādējādi dienā patērē ap 400 gramiem cukura. Tomēr šie ļaudis neslimo ne ar diabētu, ne ar kariesu, ne ar citām mūsu pusē izplatītām slimībām!

Starp citu, profesors I. Brehmans uzskata, ka, produktus ķīmiski attīrot, tie zaudē mūsu organismam ļoti daudz vajadzīgu vielu. To pierādījis daudzos eksperimentos.

L. RADZIŅŠ,
Lietuvas PSR Druskininkos

Pārdod dēstus

Agrofirms dārzniecībā Riebiņos VAR IEGĀDĀTIES tomātu «Jūrmala» stādus podiņos audzēšanai siltumnīcās, cena — 30 kapeikas. Maija beigās turpat varēs nopirkt lauka tomātu šķirņu «Talalihinā» un «Peremoga»,

kā arī kāpostu šķirņu «Slava» un «Amagas — 400», kā arī puķu: levkoju, salmeņu, samteņu un lauvmutiņu stādus:

Turpat AICINA DARBĀ sezonas strādnieces. Alga — pēc vienošanās.

DZIRDĒT EZERA NOSLĒPUMU

Sēgt ūdeņu spoguļus nīrbosus.

Saule plēš starus zībošus.

Vasaras dienā zilgoitā

Atsteidzas meitene ilgoties.

Ezers pie krasta mīl skaloties.

Kur mežs ar vēju var čaloties.

Vieglī kā pūka kleitīņa

No pleciem noslīd meitenei —

Šeit, vilniņu rotāja tramīgā,

Nāriņa šūpojas laimīgā.

Pēc peldes krastmalā kraujainā

Nostājas laukumā saulainā.

Tur, putnu kora līksmotai,

Priekā sirds tvīkmo tai.

Augsts ir zilstošais debesjums,

Un sapņiem — tāls lidojums...

...Stāv dabasbērns plauksmes

košumā

Ar dabu uz tu un tās drošumā...

Antis LĪČUJĀNIS

Nikolaja Gorkina linogrāvīra

Par disciplīnas graušānu

Izraksts no agrofirms arodkomitejas lēmuma:

Par darba disciplīnas neievērošanu un darba kavējumiem bez attaisnojošiem iemesliem arodkomiteja nolēma:

● izteikt stingro rājienu I. Maslobojevam, V. Zelenkovam un V. Rožkalnam un brīdināt, ka darba disciplīnas pārkāpšanas atkārtotā gadījumā ierosinās lietu par viņu atbrīvošanu no darba;

● dot piekrišanu agrofirms administrācijai par Veltas Vuškānes atbrīvošanu no darba sakarā ar sistemātiskiem kavējumiem, saistītiem ar dzeršanu darba laikā;

● dot piekrišanu administrācijai par linu fabrikas strādnieka J. Deņisova atbrīvošanu sakarā ar sistemātiskiem darba kavējumiem, saistītiem ar dzeršanu darba laikā.

APSVĒICAM

Nāk pilna diena nākamā,
Vēl dziesma tikai sākumā,
Tāpēc par dzīvi nesūdzos,
Tā mūsu laimīgu man dos.

Maksims Lužanins
Kolhozagrofirms «Krasnij Oktjabrj» valde un sabiedriskās organizācijas sirsnīgi sveic VERONIKU VEIGULI, sasniedzot 55 gadu jubileju, un FRANCI UTINĀNU viņa 70 gadu jubilejā. Novēl labu veselību un jaunus panākumus.

LĪDZJŪTĪBA

Dzīlās sērās paziņojam, ka no mums šķīrusies pensionāre un agrākā rosiņa laukkope KILIKEJA BULOVA, izsakām līdzjūtību nelaiķes radiem un piederīgajiem.

Redaktors A. RANCĀNS

MĀKSLAS DIENAS — 88
Gaišu noskaņu autori

Pavasaris atnāk ar tradicionālajām Mākslas dienām mūsu republikā. Šogad tās plaši ieskanējās un turpina skanēt rajonā — ar izstādēm, dažādiem sarīkojumiem, mākslinieku darbnīcu apmeklējumiem.

Mākslas dienām labi bija gatavojusies arī preiļieši — sarīkotas vairākas izstādes. Savus darbus skatītāju vērtējumam nodevuši gan tādi gleznotāji, kuri skatītājiem jau daudz maz pazīstami, gan arī tādi, kuru darbi skatāmi pirmo reizi. Savas agrofirms pārstāvjus skolotāju Mariannu Abricku

un siera rūpnīcas noformētāju Voldemāru Kokoreviču mēs pieskaitām pie pirmajiem. 17. aprīlī rajona kultūras namā atklāta viņu darbu kopīgā izstāde, kurā M. Abricka demonstrē akvareļus, bet V. Kokorevičs — eļļas gleznas.

Ar Voldemāra gleznām siera rūpnīcas ļaudis tikušies jau vairākkārt, tās bijušas izstādītas arī agrofirms kultūras nama zālē. Nezinu, kā tās vērtētu mākslas kritiķi, bet mums, skatītājiem, patīk. M. Abricka šī ir jau otra izstāde, viņa pazīstama pe-

dagogu aprindās kā aktīva mākslas propagandētāja, rostiģi darbojas arī savā Riebiņu vidusskolā gan to noformējot, gan mācot bērniem zīmēšanu.

Visi ir redzējuši Mākslas dienu Preiļos plakātu, bet droši vien ne visi zina, ka tā autors ir Voldemārs Kokorevičs.

ATTĒLĀ: Marianna Abricka un Voldemārs Kokorevičs kopīgās izstādes atklāšanas dienā. Viņu darbus rajona kultūras namā varēs apskatīt līdz 8. maijam.

JAUNAIS
CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Fotosalikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefons — redaktoram un nodaļu vadītājiem — 56732

Met. Pasūt. 1220 320

Iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.